

figes Andet, end at der egentlig kun er en Grads Forskjel mellem det ærede Medlem og det ærede Udvalgs Fleertal. Jeg skal naturligvis ikke blande mig i det personlige Mellemværende mellem det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds (Kjær) paa den ene Side og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) samt den høitagtede Justitsminister paa den anden Side; det er Noget, som jeg selvfølgelig ikke skal have med at bestille. Men naar den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds vare uenige deri, at den Førstnævnte paastod, at Principet var reddet for Folkethingets Vedkommende i Fleertalsforlaget, medens det ærede Medlem ligeoverfor (Kjær) benegtede dette, saa maa jeg slutte mig til den ærede Ordfører, idet jeg ogsaa maa see Sagen saaledes, at Folkethingets Princip virkelig er reddet. Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds har peget hen paa de kommende Folkethingvalg, og det forekom mig, at han vissede, at det foreliggende Spørgsmaal skulde gjøres til Valgprogram ved disse Valg. De Bemærkninger, som dertil ere fremkomne, saavel af den høitærede Justitsminister som af den ærede Ordfører, kan jeg i alt Væsentligt tiltræde; heller ikke jeg seer, at dette Spørgsmaal vilde være af en saadan Besskaffenhed, at man kunde ønske det som Valgprogram, og jeg kan saaledes ikke finde det heldigt, at Candidaters Antagelse eller Forkastelse skulde knytte sig til deres Opfattelse af et saadant Spørgsmaal, og da allermindst ligeoverfor den kommende Valgperiode, i hvilken der vel er Sandsynlighed for, at meget vigtige Spørgsmaal vilde blive forelagte og maaskee finde deres Afgjørelse. Naar det samme ærede Medlem udtalte med megen Bestemthed: Hellere ingen Værnepligt for Præsterne end dette Halvt om Halvt, som her er foreslaaet, saa maa jeg tilstaae, at en saadan Udtalelse forundrer mig noget; jeg er overmaade langt fra at være enig med ham i saa Henseende. Naar han vel tildeels idag, men da navnlig ved tidligere Leilighed, har i stærke Udtryk henviist til Folkestemningen her i Landet, da skal jeg paa ingen Maade betvivle, at, forsaavidt som det ærede Medlems

Erfaring strækker, han da har havt Ret i sine Udtalelser, men jeg skal dog henstille, om det ærede Medlem, der har en saa eiendommelig Gave til at tale med Varme og Begeistring om en Sag, for hvilken han føler sig interesseret, og hvilken Gave jeg forudsætter ogsaa har gjort sig gjældende i Samtale med hans Venner og Væfendte hjemme i Jylland, dog ikke ved Anvendelsen af denne Gave muligvis har bidraget. Sit til, at hans Erfaring har været af en saa ubetinget Art, som den har været. Hvorvel jeg skal indrømme, at ogsaa fra min Egn Mange slet ikke synes, at der er nogen Grund til Undtagelse for Præsterne, saa tør jeg, der ligesom det ærede Medlem ogsaa til dagligdags berører mig mellem Landbefolkningen, dog ikke paastaae, at min Erfaring i den Retning er af en saa ubetinget Art som det ærede Medlems. Tøvrigt vil jeg overfor disse Ytringer til det ærede Medlem udtale, at jeg deler hans Hovedbetragtninger, idet jeg heller ikke seer, at der i Sagen selv ligger nogen fornøftig eller rimelig Grund til at gjøre en Undtagelse for Præsternes Vedkommende, og saameget bedre kan jeg anerkjende den Varme og Begeistring, hvormed det ærede Medlem baade idag og ved tidligere Leiligheder har kæmpet for sin Ansøelse. Ved Sagens første Behandling udtalte jeg mig i samme Retning, som det ærede Medlem gjentagne Gange atter og atter har udtalt sig, idet jeg udtalte, at jeg ikke kunde finde nogen fornøftig og antagelig Grund for at gjøre en Undtagelse for Præsternes Vedkommende med Hensyn til Værnepligten. Men overfor denne min Udtalelse ved Sagens første Behandling og overfor mine Afstemninger senere, der ere gaaede ubetinget i samme Retning, idet jeg stadig har stemt for Præsternes fuldstændige Afgjørelse med andre Statsborgere, skylder jeg i grunden mig selv at begrunde min Afstemning her ved denne Leilighed. Som sagt, jeg anseer den samme Betragtning for rigtig endnu, men der er andre Hensyn, der bevæge mig til dog nu, da Sagen skal have sin Afgjørelse fra eller til, ikke at fastholde dette Standpunkt, men gaae ind paa det ærede Udvalgs Fleertals Indstilling. Var Folkethinget i dette